

Piękne oblicze Pana Jezusa

Ewangelia o przemianie na Górze Tabor należy do najpiękniejszych, bo w niej spotykamy oblicze Boga w pięknej twarzy Pana Jezusa. Wtedy tego szczęścia doznali trzech uczniów, na czele z Piotrem. Twarz Pana Jezusa lśniła jasnością jak słońce, które daje światło i energię życiową. Nic nie potrafi dać tyle energii życiowej człowiekowi jak wpatrywanie się w oblicze Pana Jezusa. Tu przypomina się historia prostego wieśniaka z parafii św. Proboszcza z Ars, który klęcząc w kościele mówił: *Ja patrzę na Niego a On patrzy na mnie*. Są tutaj dwa spojrzenia, które się spotykają; nasze spojrzenie na Boga i Boże spojrzenie na nas. Wpatrywanie się w oblicze Pana Jezusa karmi i ucisza naszą duszę. To dziwne, że często unikamy Bożego oblicza, bo boimy się tego spojrzenia. A Pan Jezus zawsze patrzy na nas z miłością, inaczej na nas patrzeć nie potrafi, tylko z miłością. Owocem tego spotkania na Górze Tabor była reakcja uczniów: *Dobrze, że tu jesteśmy*. Wpatrywanie się w oblicze Pana Jezusa niesie dla nas wiele dobra, niesie same dobro, którego często nawet nie spodziewamy się. Wnosi pokój do naszego serca, niesie nową moc płynącą z

Serca Pana Jezusa, niesie nowe światło dla naszego życia, czasami pogrążonego w ciemnościach, udrękach. Oblicze Pana Jezusa jest to jedyne Oblicze, przed którym nie udaje się udawać kogoś innego, niż się jest naprawdę. W pewnym momencie uczniowie na Górze Tabor nie widzieli nikogo innego poza Chrystusem. Owocem wpatrywania się w piękne oblicze Pana Jezusa jest przekonanie, że nie ma nic ważniejszego na tym świecie niż On sam, Bóg. A wszystko odnajduje swój sens w Panu Bogu, każda radość i ból, i cierpienie i niezrozumienie, każdy sukces, nawet każdy grzech. **[prob.]**